

Kocour v botách

Přátelství, Kreativita

Věci jsou často jinak, než se na první pohled zdá.

Nejmladšímu z třech bratrů zůstane po otcově smrti jen kocour, se kterým ho bratři vyženou do světa. Z toho se však nakonec vyklube to nejhodnotnější dědictví. Díky umu a vychytralosti zabezpečí kocour pro mladého mlynáře...

🕒 17 min

😊 5+

V jednom odlehlém kraji byl kdysi dávno velký mlýn. Žil v něm starý mlynář se svými třemi syny. Časy byly tehdy těžké, a tak si i oni žili ve skromných podmínkách. Od rána do večera museli všichni čtyři pracovat ve mlýně, aby si na živobytí vydělali. Mlynář mlel mouku a synové mu se vším pomáhali. Namletou mouku každý den naložili na vozík se zapřaženým **koníkem** a šli ji prodat do vesnice nebo do nedalekého zámku.

Jednoho dne však mlynář těžce onemocněl, a protože tušil, že už nastaly jeho poslední dny na tomto světě, zavolal si k sobě všechny syny.

„Synové moji, zřejmě už nastala moje chvíle a brzy se budete o mlýn muset postarat sami. Není toho mnoho, co vám tu po sobě zanechám, ale věřím, že se mezi sebou o všechno spravedlivě podělíte,“ řekl starý mlynář svým třem synům.

Mlynářova **předtucha se**, bohužel, už za pár dní naplnila, a tak si synové začali dělit to, co jim zanechal. Nejstarší ze synů si vzal otcův mlýn, druhý si přivlastnil vozík s koníkem, a tak nejmladšímu z bratrů zůstal jen šedý **kocour**, který se věčně po mlýně potuloval.

Zatímco starší bratři si díky dědictví měli jak na obživu vydělat, ten nejmladší si dělal starosti, co si nyní počne. Jaký jen bude mít užitek z kocoura, který se na nic nehodí? A navíc, starší bratři ho už ve mlýně ani nechtěli a při první příležitosti jej poslali pryč.

„Bratříčku, nedá se nic dělat, už tě tu nepotřebujeme. Musíš si jít hledat jiné místo a toho kocoura si vezmi pěkně s sebou, jen nám tu překáží. A abys neřekl, že jsme se k tobě zachovali zle, tu máš na cestu dva groše,“ řekl nejstarší bratr povýšenecky a **hodil na stůl dvě zlatky**.

Nejmladšímu ze synů tak nezbývalo nic jiného. Uctivě bratrům poděkoval, vzal na ruce kocoura a vydal se do světa.

Vykračoval si po cestě, když najednou mládenci ten šedý kocour povídá:

„Konečně nějaká změna, ve mlýně jsem už poznal každičkový kout... a ta strašná **nuda, mňau.**“

„Páni moji, co to **jsou za čáry!** Ty umíš mluvit?“ vykřikl mlynářův syn, který se nestačil divit, co se to událo.

„Kdyby jen mluvit! Ještě uvidíš, co já všechno dokážu a kolik umu se ve mně skrývá. Jen se ničeho neboj. Uvidíš, že ti ještě budu nápomocný.“ rozpovídal se vousatý vychloubač.

„A když už jsme se takto do širého světa vydali, také mně by se nějaké botičky hodily. V botách budu vypadat jako skutečný pán. A pánům se ve světě vždy lépe vede,“ troufale nadhodil kocour mládenci, který se ještě stále nepřestával divit.

„No, ty máš tedy drzost, kocoure pošetilý. Mluvicí kocour v botách – to by určitě všem oči vypadly. V kapse mám jen dva groše, které mi dali bratři. A pokud si myslíš, že je utratím za nějaké kozačky, tak jsi opravdu na omylu,“ řekl mladík rázně.

Ale kocour ho ještě dlouho neodbytně přemlouval, až ten dobrák nakonec svolil... A tak jejich první zastávka byla u místního obuvníka, který už ušil stovky bot, pro kocoura však doposud žádné.

„Nu, s takovým požadavkem jsem se jakživ nesetkal, ale u nás je zákazník pánem. Tak ušiju, co bude třeba. Třeba i kočičí botičky,“ nenechal se zaskočit starý švec.

„Jakéže kočičí, copak já jsem nějaká kočka?... tss,“ frflal si pod vousy uražený kocour.

Obuvník hned změřil kocourovi tlapky a **pustil se do práce.** Boty byly raz dva hotové a kocourovi sedly jako ulité. Ten v nich okamžitě vyběhl ven a

než mlynářův syn za boty zaplatil, už ho nebylo. Mladík v té chvíli přišel i o to málo, co měl – o groše i o kocoura.

„Ach, to jsem tedy dopadl. Ale dobře mi tak, když jsem naletěl planým slibům toho vychytralého mluvícího kocoura, **vzdychl si** a vydal se ještě nevěda kam.

Kocour v novoučkových botách upaloval přes hory, přes doly, dokud se neocítl před branami královského paláce. Směle popošel blíž k vousatému strážci, který tam pospával a **chrápal**, opíraje se o kopí. Kocour ho slušně pozdravil a pustil se s ním do řeči. Strážce nejdříve nechtěl vlastním očím uvěřit, že před ním stojí jakýsi kocour, který má boty obuté a ještě i mluvit umí.

„No tedy, kohože to sem čerti nesou? Kocoura v botách, na mou duši,“ říká strážce s **údivem**.

„Tak ovšem, kocour v botách. Můj pán mě náležitě vystrojil na dalekou cestu,“ pochválil se kocour.

„Tvůj pán? A to je kdo? Snad ne nějaký král?“ zeptal se strážce.

„Nooo... králem právě není, ale hrabětem, to ano. Hrabě s dobrým srdcem. A tak šlechtný! Jen samou chválu o něm mohu říkat,“ hrdě se vytahoval kocour.

„Nu, to našeho krále nebude dobré potkat. Zle, nedobře je teď v tomto našem království. Umínil si, že má chuť na pečené křepelky, ale nikdo mu je nedokáže ulovit. A tak je celé dny mrzutý a na každého **se vzteká**,“ postěžoval si strážník.

Když se kocour doslechl, že všichni bezvýsledně nahánějí křepelky pro krále, začal i on dumat, jak nějakou tu křepelku chytit, aby králi udělal radost. Vynalézavý kocour dostal zakrátko **nápad**. Připravil si past s pytle, do kterého nasypal trochu žita, nalákal na ně křepelky a potom je přímo do pytle lapil. A tak netrvalo dlouho a kocour si už vykračoval zpět na zámek i s plným pytle křepelek.

Strážník se náramně zaradoval, když uviděl, s jakým úlovkem se kocour vrátil. Rychle běžel ohlásit neobvyklého návštěvníka králi a kocour tak co nevidět předstoupil před samotné **královské** Veličenstvo.

„Uctivě se klaním, Vaše Výsosti. Je mi ctí před vás předstoupit. Rád bych vám odevzdal pozdrav a tento dar od mého pána, urozeného hraběte,“ balamutil kocour krále, podáváje mu zavázaný pytel.

Král si ho chvílku nedůvěřivě měřil, protože kocour v botách do jejich království ještě nikdy nezavítal. Za okamžik ho ale přemohla zvědavost, a tak nahlédl do velkého pytle, aby se přesvědčil, co se v něm skrývá.

„Vždyť to jsou přece **křepelky**! A kolik jich tu je a jak urostlé jsou,“ vykřikl král usmívaje se při tom od ucha k uchu.

A tak v ten den se královští kuchaři měli co otáčet v kuchyni, aby královi připravili vysněnou hostinu, na které se podávaly křepelky na různé způsoby. Král se chtěl kocourovu pánovi bohatě odvděčit, a proto pytel, ve kterém mu kocour přinesl úlovek, nechal naplnit **dukáty**.

Vydal se tedy kocour i s pytlem plným dukátů svého pána, mlynářova syna, najít. Ten už vskutku ani nedoufal, že kocoura ještě někdy uvidí. Jeho návrat ho mimořádně potěšil, ale když uviděl, kolik dukátů s sebou přinesl, zůstal pořádně zaražený. Kocour mu povyprávěl, co se mu přihodilo, a zejména, jak k takovému bohatství přišel.

Čas pomalu plynul a nejmladší syn si za darované dukáty postavil vlastní **domek**.

„Ej, už ti jen ženu třeba do takového pěkného domu. A co by ženu... rovnou princezna by se k tobě hodila,“ popichoval kocour mladíka, když už bylo v domě všechno hotové.

„Copak já na princeznu můžu pomýšlet? To ses načisto pomátl?“ kroutil hlavou mlynářův syn.

Jednoho dne bylo venku pořádné vedro, **mouchy bzučely**, a tak se mladík s kocourem společně vydali k rybníku, aby se v něm trochu ochladili. Když však přišli k rybníku, kocour se bál i jen tlapku namočit, a tak do vody skočil jen mlynářův syn.

Zatímco mladík plaval v rybníku, kocour spatřil v dálce **královský kočár**, který směřoval přímo k nim. V kočáru se společně s králem vezla i jeho jediná dcera, překrásná princezna. Kocour neotálel, rychle sebral pánovo oblečení odložené na břehu a už ho utíkal skrýt do nedalekých keřů. Když se kočár **zastavil** a vystoupil z něho král, kocoura okamžitě poznal. Vždyť jak by mohl zapomenout na něco tak nevídané – kocoura v botách, který mu navíc pytel křepelek donesl.

„Krásný den vám přeji, nejjasnější králi,“ uctivě pozdravil kocour. „Můj pán se šel trochu osvěžit do rybníka, ale jako na potvoru někdo mu ze břehu ukradl šaty. A tak vás nemůže přijít pozdravit, Vaše Veličenstvo,“ vymýšlel si vychytralý kocour.

„Rád tě vidím, komorníku. Nějaké šaty se najdou i v našem kočáru. Přece bychom urozeného hraběte nenechali v jezeře jen tak. Tu máš, zanes mu je a potom přijďte za námi. Rád bych se s ním seznámil,“ říkal král a kocourovi podal jedny ze svých šatů.

Ten hned **běžel** na břeh za svým pánem, dal mu královy šaty a požádal ho, aby si je rychle oblékl a na nic se neptal. Potom ho doprovodil ke královskému kočáru za králem a princeznou.

„Klaním se, Vaše Výsosti... princezno,“ pozdravil zdvořile mladík.

„Tak, tu ho máme. Konečně vás poznávám, hrabě z urozeného rodu,“ říká král.

Mlynářův syn se chvíli udiveně díval na krále, potom zase na kocoura. Neměl vůbec tušení, o čem to král mluví a proč ho nazývá hrabětem. Ale naštěstí celou tuto situaci šikovně zachránil kocour v botách. Rychle změnil téma, připomněl pytel křepelek, co mu před časem přinesl... a takto si vesele ještě hodnou chvíli všichni povídali. Potom král pozval hraběte, aby se s nimi

společně projel po okolí. Mladík se nejdříve zdráhal, ale kocour ho **postrčil**, ať se jen s králem a princeznou bez obav proveze. A skutečně, s princeznou si hned padli do oka, dokonce i král si všiml, že mladý hrabě na princeznu zapůsobil. Kocour v botách se jich zeptal, kudy pojedou a utíkal napřed, co mu síly stačily.

Zastavil se u zemědělce, který **kosil** pole velkého čaroděje z nedalekého zámku. Ten měl doma plno hladových krků a peněz nazbyt mu nikdy nezůstalo, tak si nechal namluvit, že mu kocour dá měšec dukátů, když králi poví, že pole, co právě kosí, patří mladému hraběti z jeho kočáru. A podobně se kocour po cestě dohodl také s dřevorubcem, který tam **kácel** majestátní čarodějův les. Když poví králi, že les patří hraběti, který s ním sedí v kočáru, dostane za to měšec dukátů.

Jak kocour dohodl, tak také bylo. Král byl unesený, jaké majetky mladý gróf vlastní – obrovské pole, překrásný a rozsáhlý les, a přitom působil tak skromným dojmem.

Kocour nelenil a vydal se přímo k čarodějovu zámku. Tam ani živé duše nebylo, pouze hrozný čaroděj se náhle před kocourem **objevil**. Až se mu tlapky podlomily, jak se vylekal.

„Co tu hledáš, kocoure? A pokud vidím dobře, máš obuté boty! No to jsou mi věci, kocoura v botách jsem opravdu ještě neviděl,“ divil se čaroděj.

„Tak, kocour v botách **jsem**, dobře vidíš, velký čaroději. Nu, tolik se vypráví široko daleko o tvém čarodějnickém umu, že jsem se vydal za tebou, abych se i já od tebe něco přiučil,“ hovoří nesměle kocour.

„A co si ty myslíš, že je to jen tak, s takovými kouzly? Vždyť ty nemáš čarovnou moc a bez ní z tebe nikdy čaroděj nebude,“ zdůrazňoval kocourovi čaroděj.

„No, škoda. A neukázal bys mi aspoň nějaké ty **čáry máry**? Zda je to vůbec pravda, že umíš čarovat. Uměl by ses proměnit například ve lva? To by tedy bylo něco...” nadšeně řekl kocour.

„Na lva? Samozřejmě, že uměl. Kdykoliv... však se dívej,“ jen co to čaroděj dopověděl, už se začaly dít věci. A najednou stál před kocourem lev a pořádně **zařval**.

„Nooo, to je tedy pořádné kouzlo. A co kdybys teď předvedl i něco jiného, menšího. Například takovou myš, dejme tomu. Uměl by ses i v myš proměnit?“ nabádal rychle kocour čaroděje, protože lev vypadal opravdu velmi nebezpečně.

„I na velké, i na malé. V jakékoliv zvíře se umím proměnit,“ řekl hrdě čaroděj, z něhož byla raz dva malá **myška**.

A přesně toho chtěl vychytralý kocour dosáhnout. Rychle **chňapl** po myši a už jí nebylo. Čarodějův zámek tak zůstal úplně prázdný. Kocour hned běžel vstříc královskému kočáru a pozval krále i princeznu na číši vína do zámku, co mladému hraběti patří. Mlynářův syn se jen divil, o jakém zámku ten kocour králi vypráví, ale mlčky kocoura následoval. Po návštěvě zámku byl král zcela udiven tím, jak je hrabě bohatý a přitom skromný a šlechetný. Bezpochyby hoden ruky královské dcery. A tak hned po návratu do svého paláce dal všem ve známost, že si princezna urozeného hraběte bere za muže a král právě jemu svoje panovnické žezlo odevzdá.

Kocour v botách byl brzy jmenovaný za hlavního rádce nového krále a za odměnu dostal i nové třpytivé botičky.

A zazvonil zvonec a pohádka byl konec.